RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 82.792 van 11 oktober 1999
in de zaak A. 87.044/XII-2251.

In zake : Gaston MERCKX,
die woonplaats kiest bij
advocaten D. D'HOOGHE en R. HEIJSE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Henri Wafelaertsstraat 47-51, bus 1

tegen :

de NV INTERCOMMUNALE VENNOOTSCHAP ANTWERPSE WATERWEGEN (AWW),
die woonplaats kiest bij
advocaat I. OPDEBEEK,
kantoor houdende te AARTSELAAR,
Karel van de Woestijnelaan 7.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Gaston MERCKX op 30 september 1999 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 20 september 1999 van de raad van bestuur van de NV INTERCOMMUNALE VENNOOTSCHAP ANTWERPSE WATERWERKEN (hierna : AWW) waarbij hem de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de brief van 1 oktober 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 oktober 1999, om 9.30 uur;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaten D. D'HOOGHE en R. HEIJSE, die verschijnen voor verzoeker, en van advocaat I. OPDEBEEK, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur B. THYS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat verzoeker sinds 1 juni 1965 personeelslid van de AWW is en sinds 25 maart 1987 directeur-generaal, de hoogst geplaatste statutaire ambtenaar in de personeelshiërarchie; dat de raad van bestuur hem op 20 september 1999 de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege opgelegd heeft; dat die beslissing op 21 september 1999 aan verzoeker ter kennis gebracht is;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat de zaak hoogdringend is;

Overwegende dat de schorsing bij hoogdringendheid een uitzonderingsprocedure is, die het verloop van de rechtspleging voor de Raad van State ernstig verstoort en de rechten van de verdediging in belangrijke mate beperkt; dat derhalve van die procedure slechts gebruik kan gemaakt worden in de enkele gevallen

dat het spoedeisend karakter van de zaak hetzij voor elkeen duidelijk is hetzij door de verzoeker duidelijk wordt gemaakt doordat hij aantoont dat een schorsing, afgehandeld volgens de gewone procedure van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State, onmiskenbaar te laat zal komen omdat het door de verzoeker aangevoerde ernstig nadeel zich op dat ogenblik gerealiseerd zal hebben en niet of nog slechts zeer moeilijk hersteld zal kunnen worden;

3.1. Overwegende, wat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft, dat verzoeker zich beroept op het ondergaan van een moreel en een materieel nadeel; dat, wat het moreel nadeel betreft, hij erop wijst dat, rekening houdende met de aard van de in aanmerking genomen feiten, de ernst van de tuchtstraf en de media-aandacht die aan de zaak besteed wordt, zijn eerlijkheid en goede naam door het slijk worden gehaald zowel ten aanzien van zijn werkomgeving en zijn kennissenkring als ten aanzien van geheel Vlaanderen; dat, wat het materieel nadeel betreft, hij erop wijst dat hij in de 17 maanden die hem nog scheiden van de pensioenleeftijd onmogelijk nog werk, laat staan evenwaardig werk, zal kunnen vinden, dat de bestreden tuchtstraf op "disproportionele wijze" ingrijpt op zijn levensstandaard, zodanig zelfs dat hij niet langer in de primaire levensbehoeften van zijn gezin zal kunnen voorzien, aangezien zijn echtgenote ongeneeslijk ziek is en hij voor haar verzorging in een instelling gemiddeld 88.000 BEF per maand moet betalen; dat hij er in dat verband op wijst dat een werkloosheidsuitkering zelfs niet zal volstaan om die kost te dekken, laat staan dat hij ook mee in zijn persoonlijk onderhoud zou kunnen voorzien, bij zoverre dat "de overlevingskansen van verzoeker en zijn gezin in het gedrang (komen)";

Overwegende, wat de hoogdringendheid betreft, dat verzoeker vindt dat hij ten gevolge van de openbaarheid die de zaak in kranten en journaals gekregen heeft, bij de gehele gemeenschap gebrandmerkt is "als een bedrieger en een profiteur" wat alleen maar kan verholpen worden indien hij "zonder verder uitstel" een schorsing verkrijgt; dat hij ook van oordeel is dat de "uiterst penibele materiële toestand die de bestreden beslissing voor verzoeker en zijn gezin meebrengt" doordat zijn maandelijks inkomen wegvalt een onmiddellijke schorsing rechtvaardigt, inzonderheid wanneer rekening gehouden wordt met de hoge verzorgingskosten die zijn echtgenote nodig heeft en de minimale levenskwaliteit waarop zij recht heeft;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij opmerkt dat verzoeker niet aantoont dat de zaak zo spoedeisend is dat de termijn die de afhandeling van een gewone schorsingsvordering vergt niet volstaat om aan verzoeker genoegdoening te kunnen geven; dat, wat het morele nadeel betreft, zij erop wijst dat een schorsing van tenuitvoerlegging die binnen enkele maanden tussenkomt nog voldoende morele genoegdoening zal verschaffen, zeker nu verzoeker zelf gebruik weet te maken van de media om zijn zaak onder de aandacht te brengen; dat, wat het materiële nadeel betreft, zij van oordeel is dat verzoeker niet aantoont en dat het, rekening houdend met "de riante wedde en bijkomende vergoedingen die verzoeker jarenlang heeft genoten" ook "volkomen ongeloofwaardig is" dat zijn "primaire levensbehoeften" in het gedrang zullen komen, terwijl trouwens zijn wedde voor de maand oktober integraal uitbetaald is;

3.3. Overwegende dat het betoog van de verwerende partij bijgevallen wordt; dat immers uit de uiteen-zetting van verzoeker niet blijkt dat een uitspraak die zou tussenkomen na een gewone schorsingsprocedure gevoerd overeenkomstig het koninklijk besluit van

5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State, onmiskenbaar te laat zou komen om het ingeroepen nadeel te keren in die zin dat wanneer het nadeel pas op dat ogenblik ophoudt, het reeds onherstelbare sporen nagelaten zal hebben;

3.3.1. Overwegende, wat het moreel nadeel betreft, dat verzoeker geen bijzondere gegevens aanbrengt die voor zijn geval een specifieke benadering, in dit geval een hoogdringende behandeling van zijn zaak, noodzaken; dat inzonderheid wat de ruime bekendmaking van zijn problematiek betreft, niet blijkt dat de media hun taak van objectieve verslaggeving over wat hen ter ore is gekomen of gebracht te buiten zijn gegaan door zich te engageren in een hetze tegen verzoeker, bij zoverre dat zij, wanneer verzoeker later het gelijk aan zijn kant krijgt, ervoor zullen terugdeinzen de zaak dan nog in het juiste perspectief te plaatsen; dat dan ook in redelijkheid aangenomen kan worden dat de negatieve aandacht die verzoeker nu beweert te ondervinden van zijn tuchtrechtelijke verwijdering uit de dienst terdege in zijn voordeel zal omslaan door een eventueel schorsingsarrest dat binnen afzienbare tijd wordt uitgesproken, d.w.z. op een ogenblik dat de aandacht van het publiek -dus ook van de media- en van de omgeving van verzoeker nog fris genoeg is om de zaak globaal te overzien en met voldoende aandacht de tuchtstraf van verzoekster vanuit die nieuwe context te benaderen;

3.3.2. Overwegende, wat het materieel nadeel betreft, dat het door verzoeker gevreesde reclasserings-probleem ongedaan gemaakt wordt door een schorsingarrest uitgesproken na afwikkeling van de gewone schorsings-procedure; dat het door verzoeker gevreesde geldgebrek een financieel nadeel betreft, dat herstelbaar is terwijl verzoeker niet bewijst dat hij over geen middelen beschikt om de wachtperiode tot aan het daad-werkelijk herstel te overbruggen; dat in ieder geval het

terugvallen op de werkloosheidsvergoeding op zich niet betekent dat het gezin van verzoeker niet meer zal kunnen voldoen aan de primaire levensbehoeften, zelfs niet wanneer men daarin begrijpt de redelijke kosten die gemaakt moeten worden voor het verzorgen van de echtgenote van verzoeker; dat, daarop betrokken, in dit geval vastgesteld wordt dat verzoeker een lange carrière (12 jaar) als directeur-generaal bij de intercommunale achter de rug heeft, dat hij de belangrijke wedde heeft genoten die voor dat niveau vastgesteld is en dat hij zelfs bijkomende vergoedingen heeft genoten, zoals in 1999 nog een "consignatievergoeding" van meer dan 900.000 frank voor het jaar 1998, dat hij zijn ambt met andere mandaten cumuleert terwijl hij niet de minste informatie -laat staan bewijzen- verstrekt over de inkomsten die daarmee verbonden zijn, over andere inkomsten van zijn gezin, over de globale financiële toestand en engagementen van dat gezin en ook niet over tevergeefse pogingen die hij desgevallend ondernomen heeft om zijn gezin toe te laten tot aan de tussenkomst van een vernietigingsarrest het hoofd boven water te houden, laat staan om -wat hier aan de orde is- de korte periode te overbruggen die een uitspraak bij hoogdringendheid scheidt van een uitspraak die volgens de gewone schorsingsprocedure zal tot stand komen;

4. Overwegende aldus dat verzoeker niet aantoont dat hij zich in een situatie bevindt die een beroep op de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid verantwoordt,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering, bepaald op zevenduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op elf oktober 1900 negenennegentig, door :

de HH.	A. VANDENDRIESSCHE,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	W. GEURTS,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

W. GEURTS. **A. VANDENDRIESSCHE.**